

Думичката с “Н”

Всеки, който се е опитвал да каже на 4-годишното си дете, че НЕ му е разрешено да гледа любимото си филмче, докато не си прибере купищата блокчета от Лего и глави на Барбита, които са осеяли пода на хола, кухнята, трапезарията и банята, по-скоро би се съгласил да му извадят зъб. А да кажете на 14-годишната си дъщеря, че НЕ, не разрешавате да пътува с влака до града с най-добрата си приятелка в 22ч да гледа ексклузивен киномаратон от филми на Орландо Блум прави 4-годишното да изглежда направо поносимо. 4-годишното поне още не е открило шокиращото свойство на ругатните и дразнещото действие на бясната готик-рок музика; но без значение на колко години е детето ви, и колкото и позитивното родителство да е насочено към това да сте позитивни и да подкрепяте децата, то е също толкова и за разумна дисциплина и граници. И макар че може да е по-бързо да казвате “да” всеки път, за да избегнете смущаващите погледи на околните в супермаркета или пронизителните крясъци, които отекват из квартала, децата трябва да се научат да приемат ограничения и граници от дома, защото подобни ограничения и правила съществуват също така в училището и почти навсякъде, където ще се озоват през живота си. Това не означава, че никога не трябва да се стига до компромиси между родителите и детето. Има много примери, когато трябва да се водят малко преговори. Трудно е не просто да спуснете закон и да застанете на позиция или го приемаш, или нищо - но да намерите средно положение, което допада и на двете страни, ще означава, че и двамата ще сте по-склонни да спазите своята част от споразумението. Така че ако сте се съгласили да вземете тинейджъра в 23ч от партито за рожден ден, а пристигнете в 10.30, седите в колата и надувате клаксона, за да му напомните, че сте там, не се счита за спазване на сделката от ваша страна; същото важи и за него, ако се прибере у дома след 1 часа.